

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se acroșează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concursuri edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	---

Pilda lor

Când mănunchiul de tineri români acum patru ani au luat drumul Spaniei, involburată în vârtejul ucigător al războiului dintre frați, ei au acceptat dinainte riscul cel mare, al jertfei totale: frumoasa lor viață!

Și pentru ce?

— Pentru apărarea patrimoniului național al unei țări surori, ce se vedea răvășit de acțiunea funestă a celor fără Dumnezeu.

Cum oare putea copilul protei Ion Moța din Orăștie, îmbăiat în aghiazma credinței sfinte în Hristos să audă că nelegiuții trag cu mitraliera în obrazul Domnului? Că preoții Lui sunt batjocuriți, altarele profanate, iar el să stea nepăsător, să renege tradiția unei familii — ce zic — a unui neam de apărători ai Crucii și ai Celui crucificat?

Ionel Moța și Vasile Marin cari au murit departe de căminul lor, de țara lor, într-un sătuleț din îndepărtata Spanie pentru Crucea Domnului, protecția fraților Spanioli și a întregii creștinătăți, au dat pilda supremei jertfiri.

Nu viața lor, scumpă doar nouă și dragă familiei lor nemângăiate; nu jertfa lor care se împletește în neuitare odată cu miile, cu nenumăratele mii de jertfe pentru dreptate, ci pilda jertfei celor doi tineri Români grăește nouă tuturor, grăește peste hotare de oameni și de veacuri despre jertfelnicia fiilor acestui neam...

*

Parastasul de patru ani, rugăciune bine primită de Dumnezeu, să fie pentru noi un examen răscolitor: în ce măsură viața noastră servește Neamului o pildă oarecare în bine.

Sufletele noastre

Câte căi și câte mijloace nu au fost folosite de religia creștină și de filosofia și știința credincioasă, spre a ne atrage atenția asupra sufletului!

Substanță pentru unii, esență pentru alții, principiu viuificator, conducător și organizator pentru toți, grija de început și de încheiere rămâne acelaș suflet; lupta de-o viață întreagă se dă pentru acelaș suflet, deoarece și pentru religie și pentru filosofie și pentru știință sufletul reprezintă ceea ce este mai prețios pentru om, cea ce apropie și pune pe om în legătură cu Dumnezeu, cea prin ce omul evadează din materie și filosofează, sau se urcă pe culmile biruinței, or celor mai curate raționale. Sufletul, pentru toți, devine cel mai util capital pe care-l posedă omul în viața de aici de pe pământ; cel mai apropiat prieten, deci și cel mai credincios; cel mai neprețuit tezaur, din câte le poate omul agonisi în întreaga sa viață.

În jurul acestui suflet se dau deaceia și cele mai aprig susținute lupte; de acest suflet se lovesc toate talazurile acestei vieți; alături de acest suflet se adună toate tânguiriile omenești și în viața de aici și în viața de dincolo.

De ce?

Fiindcă ne-am înstreinat de cel mai bun prieten al nostru, am irosit cel mai scump capital de viață, am sărăcit cel mai prețios tezaur, din câte putem avea! Altundeva căutăm taina nefericirii noastre, nu în noi înșine...

De la altcineva cerem scăpare și liman, altuicuiva aruncă omenirea pe seamă dezastrelor, de care întreaga lume este plină în vremurile ce le trăim. Omul modern stă departe de suflet, îndușmănit pe moarte cu acest dificil prieten. Omul modern este numai materie, nu-

mai trup... O materie imensă și arațională, care, cu furia ce-o poate avea numai brută, a pornit războiul de exterminare contra sufletului...

Sufletul, prieten credincios și gingaș, este gonit la hotarele cele mai îndepărtate ale vieții moderne, lovit disprețuit și hulit.

Materia s'a coalizat într'o luptă titanică de înăbușire satanică a sufletelor noastre.

Ne mai mirăm că suferim mai chinuitor decât oricând; ne mirăm că suntem mai singuri de cât oricând; că suntem mai bolnavi decât oricând...

Și nu ne dăm seama că ne-am pierdut sufletele noastre pline de ideal, de blândețe, de dragoste, de curaj de viață, de totul, cu un cuvânt, ce are omul mai nobil în el.

Sufletele noastre sărmăne sunt închise între ziduri imense de ură și plâng tragedia unei omeniri mai surde ca oricând la chemările lor.

Concepția omului modern asupra vinei și asupra păcatului, de mult, nu mai este cea creștină. Omul modern nu mai este vinovat și nici păcătos, deaceia nici griji speciale pentru suflet nu mai are. Omul modern are o altă ocupație și o altă menire: *el divinizează materia*. Materia în cât mai multe și mai oribile forme; de astă dată sufletul la o parte, trece trupul și mașina, ambele revoluționare, ambele războinice..

Ne mai doare atunci, că există între noi atâta ură, atâta luptă, atâta invidie, atâta ceartă, atâta dărâmare...

Omul de astăzi nu mai lucrează din grija pentru suflet; nu mai lucrează îndeacord cu acest prieten; nu mai adună diamantele vieții creștinești în acest tezaur. Credinciosul simplu, ca și cel compus din toate tainele mecanismului cult și civilizată contemporan, este prins în hora satanică a trupurilor fără suflet.

Ne urim cu o poftă, pe care n'au mai cunoscut-o strămoșii noștri; se dărâmăm cu o ingeniozitate și o inventivitate demnă de Satana...

Și iar, cui îi reproșează păgânii moderni toate aceste răutăți și crime ale trupului înnebunit și scăpat de sub frâu?

Blândului și milosului doctor al sufletelor noastre, care a fost, este și va fi, Domnul nostru Iisus Hristos!

El e marele vinovat că nu ne ajută; El e marele vinovat că ne urim între noi; El e marele vinovat că ne omorim între noi!

El, propovăduitorul dragostei, care dela sufletul nostru a plecat și pe el și-a clădit toată sfânta Lui învățătură!

Nu noi!

Nu noi, cari am pierdut unica putință de-a ne uni cu El: *sufletul*; unica legătură vie și

nemuritoare cu El: *sufletul*; singura cale de-a călători spre El: *sufletul*.

Este vremea, deaceia, de a nu mai căuta altundeva vina, altundeva păcatul, sau altundeva scăparea! Este vremea de-a ne întoarce de pe drumul plin de crime al trupului alături de sufletul nostru bolnav!

Nu mai este vreme de rechizitorii sterpe și pline de urâciunea luptei trupești între frați! Să ne îndemnăm la lupta spirituală și sufletească, a agonisirii și îndeplinirii de fapte creștinești. Cu lupta de acest fel, și nu cu cea sângeroasă trupească, vom goni ura, dușmănia, suferința și scârba dintre noi!

Oare să mai întârziem atunci a îngenunchia lângă tristele și plânsele noastre suflete?

Prof. Dr. Petru Rezuș.

Academiile de Teologie

de Pr. Ion Racoveanu-Nera

Potrivit principiului fundamentul canonic și dogmatico-istoric, că Episcopul este învățătorul suprem în Eparhia sa, toate scaunele episcopoești și-au asigurat câte o școală generatoare de învățătură ecleziastică pentru viitorii slujitori ai sf. Altar. La aceste vetre de lumină s'au încălzit decenii de-arândul doritorii de evanghelie și slavoslovie creștinească, străduindu-se în deprinderea învățăturilor sfinte și a practicei noastre tradiționale bisericesti sub directa supraveghiere a chiriarhului și a profesorilor garanțați de dânsul. Și așa dela gură la gură, dela inimă la inimă într'o curățenie de gând și de credință, într'o conlucrare armonioasă s'a asigurat sfintei noastre Biserici un tezaur păstrat în practica școalelor clericale din trecut.

Mare a fost rostul acestor focare de cultură național-bisericască mai ales la noi în Ardeal și Banat!

Cine dintre cei vechi n'a auzit de Institutul Teologic al lui Popasu dela Caransebeș, de preparandia cu același nume ori de Institutul Teologic dela Arad și de preparandia lui Țichindeal de acolo? Cine?.. Ce să mai zicem de Școala Andreiană dela Sibiu, ori de cele dela Cluj și Oradea?!..

La torța acestor candelă s'au inspirat *memorandiștii*, aici s'a cântat și s'a prins cu adevărat sensul marșului lui Mureșianu: „*Deșteaptă-te Române*“.

Fără îndoială își vor avea un merit incontestabil în cultura național-bisericască și Se-

minariile Teologice din Vechiul Regat, dar condițiunile în cari s'au desvoltat unele și altele ne fac pe drept cuvânt să fim invidioși de școalele surori de dincolo.

E firesc să te desvolți nestingherit de nimeni dar e greu, nespun de greu, să te mențini numai, dar să mai prosperi sub dominație străină. Și totuși noi prin fericita organizare și supraveghiere a Institutelor noastre Teologice am făcut'o în pofida opreliștelor de tot felul. *Am îndrăsnit mult, am suferit mult dar și merităm mult!* Să nu ne fie spre laudă, dar acum când cumpăna dreptății se pogoară asupra tuturor operelor și realizărilor de decenii, e bine să se cunoască și osteneala noastră care altcum ar sta timidă și modestă în trecutul evangheliilor sfintelor Altare, în îngălbenirea ceasloavelor de strană și mai ales în cumințenia și cucerirea pentru Hristos a enoriașilor noștri, căci aceste institute ne-au dat jumătate de veac pe slujitorii altarelor cari aici la noi, s'au luptat cu uneltirile unației și cu toți cei cari au încercat să ne despoaie de conștiința noastră de Români ¹⁾.

Datorită seriozității muncii cari se desvolta în aceste institute conduse și deservite în predarea învățământului de personalități cu renume, cursurile sunt frecventate de studenți din ce în ce mai selecți, întronându-se astfel întrânsele o atmosferă superioară și o tendință de viață academică.

Iată de ce în urma stăruințelor Sfântului Sinod, în anul 1933, Academiiile de Teologie din Ardeal și Banat au fost recunoscute ca școli de rang superior fiind încorporate în rândul Facultăților și Academiiilor din Direcțiunea învățământului Superior.

A fost o recunoaștere de *drept* pentru că de fapt Academiiile noastre și-au impus caracterul de școli superioare înaintea oricărei decretări oficiale prin însăși munca și pulsația de viață academică pe care o trăiau de mult atât profesorii cât și studenții.

Animția a fost mare pe-atunci, și se credea pe drept cuvânt că s'a dat satisfacție unui vechi deziderat al regiunilor cari în aceste institute au văzut multă vreme singurele focare de cultură superioară. Dar, din nefericire lucrurile nu s'au definitivat în bine!

Cu toate asigurărilor date, din 1933 și până acum nu s'a văzut din partea Ministerului Educației Naționale nici un semn care să garanteze Academiiilor caracterul de școală superi-

oară întru nimic, nici în ceea ce privește salarizarea profesorilor dar mai ales în ceea ce privește situația studenților. În jurul acestei probleme s'au iscat discuții ori de câte ori s'a ivit vre'o ocazie, ori de câte ori s'au ținut Adunările Eparhiale ale Eparhiilor interesate și ori de câte ori s'au ținut ședințele Sfântului Sinod.

Rezultatul a rămas însă tot cel pe care îl cunoaștem!

De partea cui va fi vina nu știm; știm numai ceea ce vedem că Academiiile noastre și în deosebi *studenții suferă. Suferă umiliri* din partea colegilor dela Facultăți cari de cele mai multe ori — onoare excepțiilor — se ascund după cotitura legii și-și permit chiar aserțiuni suspicioase în ceea ce privește pregătirea lor; *sunt prejudiciați moralicește* căci în ceea ce privește salarizarea sunt inferiori confrăților dela Facultăți și le sunt cu desăvârșire închise perspectivele de profesorat ori ascensiuni în demnitățile bisericești mai înalte.

Și toate acestea pentru ce?

Studiile se fac amăsurat programului Facultăților, cu aceeași repartizare de materii și cu același număr de examene pe același număr de ani. Mai mult chiar, frecvența în Academii este absolut obligatorie iar supravegherea nemijlocită a profesorului asupra studentului în pregătirea examenelor, a lucrărilor de seminar ba și în viața sa intimă, transformă cu desăvârșire studentul într'un om al datoriei; care dacă nu din plăcere, din convingere, cel puțin din obligație își face datoria.

La facultăți, desigur, lucrările ce concep pe plan mai vast, dar ne întrebăm: câți din auditorii cursurilor acestora ajung să-și însușească pe de-a'ntregul expunerea profesorului? *Sunt cursurile.* Ei bine, dar aceleași cursuri se predau și la Academii și dacă le poate pătrunde un student care nu asistă la orice oră de curs în Facultate căci frecvența nu-l obligă atât ca pe colegul său de Academie, atunci cum să nu și-le însușească un student dela Academie, care împreună cu profesorul disecă și discută anumite probleme cari se par mai obscure?!

Profesorii? Profesorii n'ar fi ei toți agregați și docenți, dar știm că legea le cere cel puțin doctoratul pentru a putea profesa și-i încadrează în rândul conferențiarilor.

Să fim drești, cât timp își petrece studentul în Facultate cu titularul și cât cu conferențiarul? Cred și știu că mai mult cu cel din urmă, căci acesta îl și clasifică. Și în definitiv, să ceară docentura profesorilor de Academie, și așa li se cere o sumedenie de examene, să nu fie asta o piedecă la promovarea interese-

¹⁾ Dr. Z. Munteanu: Anuarul Acad. Teol. C-sobeș 1919-1939 Pg. II-III.

lor școalei! Să nu sufere studenții depe urma aceasta!

Și-atunci dacă atât studenții cât și profesorii se recrutează după aceleași norme ca și la Facultăți; dacă aceeași muncă se depune și aceleași sisteme se aplică, ne întrebăm: care e rațiunea pentru care întârzie recunoașterea Academiiilor de Teologie ca școale de grad superior, fără de nici o rezervă?

Să fie aceea a *sporirii școalelor de acest gen?* Ce strică! În Italia, în Franța și Germania sunt o mulțime de școli superioare, în afara centrelor universitare, de diferite ramuri ca: agronomie, zootehnie, științe veterinare, electromecanice etc.; cari nu umbresc întru nimic centrele dar își văd cinstit de munca ce li s'a încredințat!

La noi cum nu sunt chiar atâtea centre universitare, mai ales în urma nenorocirilor întâmplute, departe de-a prejudicia în vre'o formă situația centrelor ba nici chiar pe aceea a finanțelor statului, Academiiile de Teologie ar suplini o lipsă culturală unde raza Universității n'ar putea pătrunde.

Inveterând astfel Academiiile de Teologii în lumina istoriei și a rostului lor sublim din timpurile de față, cerem cu toată încrederea ca regimul supremei dreptăți care s'a instaurat în Țara noastră, în Biserica și în viața noastră să-și spună cuvântul cel din urmă în această cauză, cuvânt care nu poate fi decât al dreptății și al adevărului; și să decidă:

1. Academiiile de Teologie să rămână școli de rang superior eliberând licențe echivalente cu cele ale Facultăților.

2. Profesorii să fie asimilați toți și în întregime corpului didactic superior.

Și nădăjduim că acest deziderat să se împlinească cu atât mai vârtos cu cât știm că în înaltele posturi de comandă se află un fiu al regiunii, descendent al unei familii de slujitori ai sfântului altar cari s'au adăpat la izvoarele Institutului Teologic dela Caransebeș.

Dumnezeu să ne ajute.

Purtați-Vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos.

Galat. 6, 2.

Toate puneți-le la încercare, țineți ce este bine.

I Thes. 5, 21.

Iar fiindcă ești cald, și nici fierbinte nici rece, te voi arunca din gura mea.

Apocalips 3, 16.

Cosmogonia biblică și teoriile științifice

(Continuare)

De Pr. I. Firca.

Cap. II. Raportul între Cosmogonia mozaică și cosmogoniile popoarelor din antichitate.

1. **Problema originii lumii în religii comparate.** Pentru deplina înțelegere a raportului dintre cosmogonia biblică și teoriile științifice moderne, nu va fi fără folos o comparare a celei dintâi cu credințele popoarelor civilizate din antichitate despre crearea lumii, pentru a se vedea unicitatea acestui document al revelației și desăvârșita superioritate a concepției biblice față de orice explicație mitologică a începuturilor. Superioritate care explică — pe lângă încadrarea ei în concepția creștină — însăși persistența preocupărilor în legătură cu ea, preocupări mereu actuale, în timp ce cosmogoniile mitologice au fost de mult eliminate din șirul documentelor ce ar putea aduce vre-un fel de lumină reală asupra începutului lumii. Superioritate care poate fi apoi concludentă pentru însăși originea inspirată a referatului mozaic.

Apoi, deși conținutul acestui capitol pare a se situa oarecum digresiv față de mersul general al expunerii raportului dintre cosmogonia biblică și gândirea științifică pozitivistă, totuși consecvenți interpretării date noțiunii de știință, nu vom putea trece cu vederea nici afirmațiile științei istorice în ce privește aportul inedit al cosmogoniei mozaice, în ansamblul quasi-uniform al celorlalte concepții religioase.

Căci una din problemele fundamentale ale tuturor religiunilor, cași ale tuturor sistemelor de gândire, de o covârșitoare importanță pentru însăși siguranța cunoștințelor noastre științifice, este aceea a felului cum a luat naștere universul în general și pământul în special. Iar cărțile sfinte ale tuturor popoarelor vechi au încercat să dea originii lumii o explicație adecuată mentalității lor și felului cum concepeau divinitatea.

Dar pe când cosmogoniile păgâne, ca produse intelectuale firești pentru îndepărtatele vremuri în care au fost concepute și a căror expunere e îngreuiată prin amănuntele fantastice ale devierilor mitice, nu au putut ajunge decât la soluții astăzi complet perimate și oricând „mulțumind doar curiozitatea credurilor¹⁾”, învățătura biblică despre creațiune reprezintă o trăsătură remarcabilă și specifică a ei, liberă de

1) Cf. și Mgr. Meignan: „Le monde et l'homme primitif selon la Bible”. Troisième édit. Paris-Bruxelles, 1879, p. XIII.

oricare din scăderile de cari sunt pline toate celelalte cosmogonii vechi²).

Superioritatea și unicitatea cosmogoniei mozaice în raport cu cele păgâne, a fost multă vreme ceva de sine înțeles pentru gădătorii europeni și singura conformă cu realitatea. Cu atât mai mult că unele cosmogonii păgâne — cele cu caracter naturalist au căzut în materialism și au văzut în om o „floare a naturii,” ca în religia chineză, altele cu caracter idealist — cum e cea indiană — au prefăcut natura văzută în fantomă, negându-i realitatea, iar în materie au văzut un rău, pentru a cărui nimicire trebuie distrusă însăși personalitatea omenească, iar falsul unanim al Eladei căzând în altă extremă ridică pe om până la divinitatea pe care o cobora pe de altă parte până în noroiul devierii instinctelor umane³). Tot atâtea afirmații cari cad în fața unei analize serioase a termenilor lor.

2. Concepții raționaliste. Paralel însă cu progresele istoriei popoarelor orientale și cu descoperirile arheologice din *Mesopotamia*, *Fenicia* și *Egipt*, problema căpăta un alt aspect, cercetătorii găsind o mulțime de note comune între referatul biblic al creației și credințele vechilor popoare orientale, descifrate din inscripțiile descoperite și explicându-se faptul prin *împrumuturile* făcute de popoarele mai noi dela cele mai vechi⁴).

Și cum civilizația egipteană și cea sumero-accadă erau în floare pe la anul 3000 a Chr. iar cea babiloneană dela 2000 a Chr. începând, pe când Moisi a trăit abia în sec. XVI-XV a Chr. urmează conform acestor concepții că el n'a făcut altceva decât să prelucreze materialul numeroaselor legende orientale mai vechi, ceace poate explica foarte ușor originea naturală a primei părți a Pentateuchului, fără să fie nevoie de intervenția revelatoare a vreunei ființe divine. Inferioritatea cunoștințelor de astronomie și științe naturale din referatul genesiac al lui Moisi, încadrându-se în mentalitatea vremii în care au fost fixate în scris, ar face, mai departe, neserioase și inutile orice încercări de armonizare a datelor biblice cu rezultatele la cari au ajuns mai recent științele naturale.

(Urmează)

Preoțimea are obligațiunea morală de a fi activă în Mișcarea Legionară.

Având în vedere și considerând că structura sufletească mă refer la cea formată după război, a colectivității românești a fost viciată de influența rea a multor și grele păcate individuale și sociale ce au bântuit în viața publică la noi până la schimbarea regimului; trebuie să vedem ca o necesitate vitală pentru neam apariția unui și prin el a unor reformatori sociali care în baza inspirației de a vedea, pătrunde și despica natura răului în om, cu ajutorul lui Dumnezeu ca unii ce sunt purificați și consacrați unui ideal care ar fi în ultima etapă reșterea neamului românesc în „tot și în toate” așa cum amintește D-I General I. Antonescu, sunt în măsură să realizeze aspirațiile naturale ale neamului.

Lipsindu-ne deci până acum întocmirea și organizarea, în baza principiilor amintite, de sigur că starea deplorabilă de decădere s'a produs și dezvoltat în straturile sociale ale neamului nostru; bine înțeles numai sub toleranța, precum și prin desinteresarea sau incapacitatea de până acum a păturei conducătoare din țară.

Se vede că ea n'a fost capabilă să împedecă progresul răului în țară și pentru aceea scadența fatală pentru noi a și sosit. Ea s'a arătat în ciuntirea și ruina țării.

Se înțelege dela sine că atunci când răul și decăderea de orice natură ajunge la culme, apariția și lucrarea unei organizații, sau din partea celor aleși și trimiși de Dumnezeu pentru a stăvili răul și a produce o reînviere, este bine venită. Pentru noi conform realității, această izbăvire amintită vine numai dela mișcarea legionară.

Deci, frați în Hristos, atunci când această mișcare pășește pe teren în viața neamului în primul rând ca să păstreze și să cultive trăsătura creștinească a ființei noastre, oare nu ne apare ca un imperativ categoric al vremurilor tragice prin care trece țara, atașamentul și înglobarea noastră în această mișcare.

Oare nu vedem ce urmărește această mișcare, decât crearea unei atmosfere favorabile dezvoltării unui om nou, adecă a unui creștin deplin așa cum îl vrea biserica Mântuitorului. Căci doară pe lângă ridicarea și întărirea neamului sub toate raporturile, ea urmărește a face din fiii ei, cum spunea D-I General I. Antonescu: „Cei mai buni cei mai cinști cei mai drepti cei mai milostivi cei mai iubitori” cu un cuvânt să fie sau să aibă o sensibilitate morală vibrantă deplin, la multele suferințe și lipsuri omenești.

Trebuie să știm că mișcarea legionară este

2) Cf. Nicolai Pavlovici Rojdestvenski: „*Apologetica creștină. Curs de Teologie Fundamentală*”. Trad. de Icon. Const. Nazarie. Tom. II. Fălticeni, 1897, p. 203.

3) Ibid.

4) Cea dintâi lucrare de seamă, publicată în legătură cu raporturile din Vechiul Testament și istoria popoarelor orientale, e a germanului Eberhard Schrader: „*Die Keilschriften und das alte Testament*”; teoria înrăuirii și a împrumuturilor a formulat-o însă mai târziu (1895) Hermann Gunkel. (Cf. C. F. Lehmann: „*Babyloniens Kulturmission einst und jetzt*”. Leipzig 1903, pp. 20—21.

înainte de toate o mare școală educativă pentru poporul nostru, în care se face apel și se cultivă tot ce-i bun și nobil în sufletul omenesc și să îndepărteze tot ce-i stricat și rău și, așa de sigur ca să ajungă, ea să creieze caractere și devotamente de nezdruccinat față de o cauză ce substă cum ni-o dovedește aceasta trecutul și jertfa legionară.

Iară în ce privește acțiunea ei cu referire la alinarea durerii lor pentru ciuntirea granițelor, să privim în Evanghelia din care să ne întărim voințele și sufletele, ea să ne fie izvorul din care să ne adăpăm și din care să ne mărim forțele, pentru luptele pe care va trebui să le ducem.

Durerea de acum cu Ardealul în deosebi să ne fie forța care să ne ducă la biruință. Deci nu numai trecutul ne învață ei în deosebi prezentul ne cere să fim uniți.

Să ne gândim la țelul transformării noastre pe care-l urmărește mișcarea și care s'ar cuprinde iarăși în rezumat în ceea ce ne releva D-l General I. Antonescu salvatorul patriei în clipele cele mai grele ale existenței ei, și, pentru care lucrul numele lui azi trebuie să treacă ca o binecuvântare peste tot poporul românesc: „Drumul nostru este cinstea. Purtarea noastră este munca, Casa noastră este credința. Arma noastră este jertfa, Țelul nostru este izbânda, Aurul nostru este patria” iată ce ne relevă înțeleptul neamului și aliatul lui Hristos, D-l General I. Antonescu care ne determină să trăim așa, pe cum prevede mișcarea.

În continuare să mai amintim împrejurările în care echipa de voluntari legionari sau dus îndemnați pe lângă un ideal național și ca apărători ai creștinismului în 1936, în Spania.

Dar fraților în Hristos, care mișcare nu face cel mai important și vital serviciu bisericii noastre atunci, când trage cu buretele peste sectele religioase și printr'un decret Lege le va reduce la inexistență, tocmai atunci când biserica noastră pe lângă tot zelul apostolatului, rămânea neputincioasă și lovită de acei dușmani nu numai ai ei ci și ai neamului, iată deci că ei sunt reduși la tăcere și imposibilitatea de afirmare sub primejdioasa reînviere. Iată cum mișcarea crează întradevăr, fapte și orientări creștine, căci nouă nici odată nu ni s'au oferit împrejurări mai favorabile, un teren de refacere sufletească în deosebi, ca acum cu concursul ei. Sunt și alte multe lucruri multe și frumoase care împodobesc trecutul și viața acestei mișcări, dar asupra lor nu-i cazul să mă extind acum.

(Urmează)

Pr. Dimitrie Stoichescu

Treimea darurilor

*Doamne, Tu mi-ai dat vederea,
Cea mai mare fericire,
Să-Ți cunosc frumusețea lumii
Și a Ceriului mărire.*

*Doamne, Tu mi-ai dat și mintea,
Să 'nțeleg, ce-i bunătatea
Și să nu doresc nimica —
Fără numai — sândtatea.*

*Doamne, Tu mi-ai dat și graiul
Pentru sfânta rugăciune,
Să-ți cânt lauda 'n Răsărituri
Și când — soarele — apune.*

*Doamne, Tu mi-ai dat Treimea
Darurilor Tale sfinte —
Pentru cari în toată vremea
Nu am îndeajuns — cuvinte.*

G. B.

Opera de ajutorare dela Ferdinand

Sfintele sărbători ale nașterii Domnului din anul trecut au prilejuit inimilor caritabile din parohia noastră revărsarea unor bogate și utile daruri pentru copiii sărmani ai muncitorilor.

Astfel organizațiile legionare din loc, atât *cuiburile* cât și *cetățuia* au contribuit cu avutul și cu munca pentru îmbrăcarea complectă a 6 copii de școală. Distribuirea darurilor s'a făcut în cadrul unei solemnități, deosebit de alese în care a participat întreagă populația română din loc, ascultând cu viu interes desfășurarea programului care deosebit de alte dăți, când asemenea fapte prilejuiau laudele autorităților în disproporția realizărilor, de astădată a satisfăcut pe oricine văzând drept corolar al programului învesmântarea elevilor de școală.

Tot așa, pentru satisfacerea nevoilor bănești legate de problemele culturale ale comunei tinerimea intelectuală din loc strâns-legată de Biserică și școală a organizat o serată culturală împreună cu concert și teatru la care a participat un public neașteptat de mare!

Încrezător în cinstea care s'a întronat până și în alcătuirea unei petreceri, publicul s'a adunat ca la o șezătoare tradițională delectându-se tihnit ca de sfintele sărbători.

Satisfacția a fost de partea tuturor, dar mai ales a avut-o biserica care n'a scăpat mo-

mentul atât la împărțirea darurilor pentru săraci cât și la serată să arate *marele și singurul merit al creștinătății în toată acțiunea omului din lume.*

Inaltul merit al tuturor ostenitorilor e că pe lângă marea lor operă creștinăască au ținut să fie trecuți sub tăcere.

Dumnezeu, Cel ce vede toate, va vedea și munca lor.

Pr. Ioan Racoveanu.

paroh Ferdinand.

ȘTIRI

O inițiativă demnă de laudă. Păr. Dr. Liviu Stan director general al Cultelor împreună cu un grup de foști elevi ai venerabilului profesor cernăuțean Dr. Vasile Gheorghiu au luat frumoasa hotărâre de a tipări o ediție critică a Testamentului nou, textul original. S'a lansat, în acest scop, un apel către foștii elevi, spre a contribui fiecare cu câte 1000 Lei pentru asigurarea sumei de un milion cât necesită lucrarea protectată. Gestul e demn de laudă, servind totodată știința teologică românească.

Academie de pictură bisericească s'a deschis luna trecută în București din inițiativa I. P. S. Patriarh Nicodim. Instituția e binevenită, trebuia înființată mai de mult, căci e bine — ca biserica patriarhicească — să avem o unitate în arta picturii bisericești, importantă în Biserica ortodoxă.

Pomenirea eroilor români, Ionel Moța și Vasile Marin, căzuți în luptele războiului civil din Spania, s'a făcut și în orașul nostru în cadre impresionante. La orele 10, în prezența Prea Sfințitului Părinte Episcop Vasile, a consilierilor și a clerului din Gremiu, a profesorilor dela Academia teologică, precum și a unui public numeros, s'a celebrat în catedrală un parastas de către preoții: Traian Lazăr dir. școlii normale, Dr Petru Rezuș prof. la Academia teologică, Petru Toma secretar eparhial, Pavel Bogoeviciu exactor eparhial, Traian Dobromirescu admin-parohial Caransebeș, protodiaconul episcopesc Teodor Roșca și diaconul catedral Andrei Jucos. Răspunsurile au fost date de corul Academiei teologice.

Preoții nou aleși sau nou numiți, conform unei recente dispoziții a Ministerului Educației Naționale, nu vor mai fi recunoscuți respectiv nu vor fi luați în bugetul Statului până ce nu se vor fi plasat toți preoții refugiați.

Incadrarea României în Axa Berlin-Roma, precum și însemnătatea acestei încadrări din punct de vedere național și internațional se sărbătorește astăzi în toată țara. În centrele mai mari, delegați ai Mișcării Legionare conferențiază publicului.

Cărți pentru bibliotecile parohiale. Secția culturală într-o recentă ședință a hotărât să pună la dispoziția anumitor parohii gratuit cărți și reviste, unele mai vechi, în scopul propagandei religioase culturale. Păr. protopopi vor primi curând lista preoților cari se pot

prezenta personal sau prin delegație la secția culturală a Consiliului eparhial pentru ridicarea stocului de cărți.

Donație. Pe seama Mănăstirii Sf. Ilie Izvor, Vasiova, dl Iosif Onciu director în pensiuie la U. D. R. cu doamna au binevoit a dona mobilă în valoare de Lei 20.000, iar cu altă ocaziune au donat două sobe de chamotte.

Famila părintelui Ioan Vida din Reșița-română a donat un așternut nou pentru un pat în valoare de Lei 5000. —

Aducându-le și pe această cale mulțumirile noastre, rugăm pe bunul Dumnezeu, să le dăruiască sănătate și să le răsplătească aceste jertfe prin darurile sale.

Stareța Alexandrina Colibaba

† **Văduva preoteasă Ofelia Popovici** din Mărul a adormit în Domnul Sâmbătă 11 Ianuarie, în vârsta de 72 de ani. Inmormântarea s'a făcut Luni în 13 Ianuarie, luând parte numeroși preoți din satele pe Valea Bistrei.

Dumnezeu să odihnească pe roaba sa în pace

Notă oficială

Nr. 5799 B. 1940.

Se publică mai jos spre știre și conformare tabloul sărbătorilor legale, când autoritățile vor fi închise.

Caransebeș, la 19 Decemvrie 1940.

Episcopul:
† **VASILE**

Consilier referent:
Prot. R. G. Ancușa.

Copie.

TABLOU

de sărbătorile legale când autoritățile publice vor fi închise.

SĂRBĂTORI RELIGIOASE:

Toate duminicile din cursul anului:

- 1 Ianuarie: (Anul nou;)
- 6 Ianuarie: (Boboteaza;)
- 25 Martie: (Buna Vestire;)
- 5 zile de Paști;
- 23 Aprilie: (Sf. Gheorghe;)
- 2 zile de Rusalii;
- 29 Iunie: (Sf. Petru și Pavel;)
- 6 August: (Schimbarea la față;)
- 15 August: (Sf. Maria Mare;)
- 8 Septemvrie: (Nașterea Maicei Domnului;)
- 14 Septemvrie: (Inălțarea Sf. Cruci;)
- 26 Octomvrie: (Sf. Dumitru;)
- 6 Decemvrie: (Sf. Nicolaie;)
- 4 zile de Crăciun.

COMEMORĂRI NAȚIONALE :

- 24 Ianuarie : (Ziua Unirii ;)
 10 Mai : (Proclamarea Independenței și a Regatului ;)
 10 Mai : (Înălțarea Domnului) (Ziua Eroilor ;)

ANIVERSARI ALE FAMILIEI REGALE.

- 21 Mai : Sf. Constantin și Elena (Onomastica M. S. Reginei Mame Elena) ;
 8 Noemvrie : Sf. Mihail și Gavril (Onomastica M. S. Regelui Mihai I ;
 (În această zi se serbează și ziua nașterii sale).
 1 Maiu : (Sărbătoarea Muncii ;)
 6 Septemvrie : (Ziua libertății).

Concurs

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhia Nr. 3168 B ex 1940, se publică concurs, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, pentru postul de preot la parohia I-a de clasa II-a din comuna **Maidan** protopresbiteratul Oraviței.

I. Beneficii.

1. Sesiunea parohială în extindere de 32 jugăre.
2. Veniturile stolare uzitate.
3. Un intravilan.
4. Neînd casă parohială, de locuință se va îngriji alesul preot.
5. Bir parohial nu se dă.

II. Indatoriri.

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminecă și sărbătoare și a catehiza în școala primară fără nici o altă renumerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, intrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de clasa II-a, precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile, adresate consiliului parohial ort. rom. din Maidan, prin Prea On. Oficiu Protopopesc al Oraviței.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prelabila în-cunoștințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual, în vre-o Duminecă sau sărbătoare în sf. biserică spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Maidan, din ședința consiliului parohial ținută la 24 Noemvrie 1940.

Președinte :
Ioșif Braicher.
 paroh.

Secretar :
Liuba Fin.

În conțelegere cu Oficiul protopresbiteral.

Virgil Musta.
 protopop.

Nr. 6396 B. ex. 1940.

Acest concurs se aprobă și se dă spre publicare, cu aceea — că în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza deciziei consistorial ddto 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B, ridicat și la valoare de concluz sinodal cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914, precum și avându-se în vedere decisiunea Consistorului mitropolitan Nr. 358/1928 din 13 Noemvrie 1929 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 19 Decemvrie 1940.

1—3

Episcopul: † **VASILE**

În baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 4750 B. ex. 1940. din 17 Sept. 1940. se publică concurs, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, pentru postul de preot la parohia ort. rom. de clasa I-a din comuna **Berzasca** protopresbiteratul Bisericii Albe devenită vacantă pe urmă pensionări preotului *Arsenie Golumba*.

I. Beneficii.

1. Sesiunea parohială în extenziune de 32 jug. st.
2. Veniturile stolare uzitate.
3. Casa parohială cu grădină și cu supraedificatele economice necesare cu condiția ca până la aducerea lor în deplină ordine printr'o reparație radicală și generală deoarece casa parohială este ruinată în întregime, de locuință se va îngriji alesul preot.

II. Indatoriri.

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminecă și sărbătoare și a catehiza la școala primară, fără nici o altă renumerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, intrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de cl. I-a precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile, adresate consiliului parohial ort. rom. din Berzasca, prin Prea On. Oficiu protopopesc al Bisericii Albe

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prelabila în-cunoștințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual, în vre-o Duminecă sau sărbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă nicidecum în ziua de alegere.

Berzasca, din ședința consiliului parohial ținută la 3 Noemvrie 1940.

Președinte :
Golumba Arsenie.
 adm. paroh

L. S.

Secretar :
Platon Armanca.

Nr. 1000 ex. 1940.

În conțelegere cu Oficiul protopopesc:

Ioan Oravița,
 protopop.

1—3